

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem ve věci

žalobce: **N. A.**,
státní příslušnost Pákistánská islámská republika,
toho času Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 5, 735 64 Havířov-
Dolní Suchá
zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Novákem
sídlem Farní 19, 738 01 Frýdek-Místek

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2018 č. j. OAM-505/ZA-ZA12-HA12-2018, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR **se zrušuje** a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši **11 979 Kč** do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
- III. Odměna advokáta Mgr. Ondřeje Nováka se určuje částkou **8 845 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
- IV. České republice **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 21. 12. 2018 č. j. OAM-505/ZA-ZA12-HA12-2018 žalované Ministerstvo vnitra ČR zastavilo řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce podle § 25 písm. j) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“). Toto rozhodnutí žalovaný odůvodnil tím, že žalobce dne 13. 6. 2018 podal žádost o mezinárodní ochranu na území ČR. Podle informace Správy uprchlických zařízení, provozovatele pobytového střediska v Havířově žalobce opustil dne 16. 12. 2018 bez povolení správního orgánu toto pobytové středisko. Od uvedeného dne tedy není žalovanému známo místo jeho pobytu. Žalovaný dodal, že s ohledem na základě dosud zjištěného stavu věci nelze o žádosti žalobce rozhodnout, neboť aktuálně shromážděné podklady neumožňují zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které žalovanému vytýkal porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v jeho ustanoveních § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 50 odst. 4, § 52 a § 68 odst. 3. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda žalovaný učinil nějaké kroky k zjištění pobytu žalobce a zda tyto kroky byly učiněny v dostatečném rozsahu. Pouhá informace Správy uprchlických zařízení, že opustil bez povolení pobytové středisko, neznamená, že nelze zjistit místo jeho pobytu. Žalovaný přitom má k dispozici jeho e-mailovou adresu, kterou žalobce používá a zná jeho telefonní číslo. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného není navíc zřejmé, v čem spočívají důvodné pochybnosti, pro které nemůže žalovaný o jeho žádosti rozhodnout. Napadené rozhodnutí proto žalobce považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné a ve svém písemném vyjádření k podané žalobě odkázal na to, že žalobce svévolně opustil pobytové středisko Havířov dne 16. 12. 2018, dne 22. 12. 2018 se do něj opětovně vrátil a následně jej opětovně opustil 31. 12. 2018 a vrátil se až 1. 1. 2019. V období od 16. 12. 2018 do 21. 12. 2018 neměl tedy povolen pobyt mimo pobytové středisko v Havířově a nebyla mu vystavena žádná propustka; pro žalovaného byl proto jeho pobyt neznámý. Žalovaný dále uvedl, že z obsahu správního spisu vyplývá, že připravoval druhý pohovor s žalobcem, na který měl být žalobce v nejbližší době předvolán, a proto vystavil vyznění o prodloužení lhůty

k vydání rozhodnutí, které žalobci zaslal. Tato zásilka však žalobci doručena nebyla, neboť se na adrese pobytového střediska v Havířově nezdržoval.

4. Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 12. 2018 č. j. OAM-505/ZA-ZA12-HA12-2018, jakož i připojeným správním spisem žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“).

5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal soud za prokázáno, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 13. 6. 2018. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 18. 6. 2018 uvedl, že důvodem této žádosti je jeho příslušnost k náboženské menšině, přičemž muslimové v Pákistánu nedají lidem příslušejícím k těmto menšinám pokoj. Žalobce v zemi původu nemá klid k životu, a proto žádá o ochranu. Dne 18. 6. 2018 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z obsahu tohoto protokolu plyne, že žalobce byl dotazován na dosavadní průběh svého života ve vlasti, na svoji rodinu a popsal události, které se odehrály od jeho návratu do Pákistánu v srpnu 2017 až do vycestování z této země dne 6. 9. 2017. V souvislosti s obětováním zvířat o tzv. Velkém svátku dne 1. 9. 2017 uvedl, že si vyřídil v Dubaji české vízum, na jehož základě se rozhodl vycestovat do Německa, protože v České republice není žádná jejich komunita. Byl také dotazován na své náboženské vyznání ahmadiovců a potíže s tím spojené. Z protokolu o tomto pohovoru je mj. zjiitelné, že byl uvedeného dne započat ve 12:30 hod. a zakončen v 17:10 hod. Správní spis obsahuje žalobcovu žádost o povolení opuštění pobytového střediska na dobu více jak 15 dní ze dne 23. 7. 2018, podle které mu bylo povoleno pobytové středisko opustit od 24. 7. 2018 do 12. 9. 2018 s tím, že se bude zdržovat na adrese Š. 137/3, P. 7. Součástí správního spisu je vyrozumění o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ve správním řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky ze dne 13. 12. 2018, které žalovaný doručoval žalobci na adresu pobytového střediska v Havířově a které se žalovanému vrátilo poštou Havířov 1 se sdělením, že na této adrese je žalobce neznámý. Podle úředního záznamu založeného ve správním spise ze dne 17. 12. 2018 bylo na základě hlášení Správy uprchlických zařízení téhož dne zjištěno, že žalobce dne 16. 12. 2018 opustil pobytové středisko v Havířově a že jeho další pobyt není správnímu orgánu znám. Na to bylo dne 21. 12. 2018 vydáno žalobou napadené rozhodnutí, které bylo žalobci podle protokolu sepsaného dne 4. 1. 2019 téhož dne doručeno.

6. Při jednání krajského soudu dne 20. 6. 2019 žalobce uvedl, že skutečně dne 16. 12. 2018 opustil pobytové středisko v Havířově s úmyslem navštívit přátele v P. a ještě téhož dne se vrátit zpět. V Praze se ovšem zdržel sedm dnů, přitom o povinnosti vyřídít si propustku věděl, tehdy si ji však nevyřídil, neboť měl v úmyslu se vrátit zpět do 24 hodin. Při přijetí do pobytového střediska s ním byl proveden informační pohovor, při kterém uvedl svou e-mailovou adresu; není si však jist, zda tehdy uváděl své telefonní číslo a zda toto číslo bylo do protokolu o pohovoru uvedeno. Při přijetí do pobytového střediska byl informován o povinnosti vyřídít si povolení k jeho opuštění, avšak nikoliv již o následcích nepovoleného opuštění střediska. Pokud by mu bylo známo, že následkem nepovoleného opuštění

pobytového střediska dojde k zastavení řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, nikdy by tak neučinil. Skutečnost, že v Praze zůstal déle než 24 hodin, měl snahu pobytovému středisku telefonicky sdělit druhý nebo třetí den, avšak jeho telefonát nikdo nepřijal.

7. Podle ust. § 82 odst. 1 zákona o azylu žadatel o udělení mezinárodní ochrany je povinen písemně oznámit ministerstvu opuštění pobytového střediska na dobu delší než 24 hodin. V oznámení žadatel o udělení mezinárodní ochrany uvede adresu, kde se bude zdržovat, a délku pobytu mimo pobytové středisko. Opuštění pobytového střediska na dobu delší než 3 dny je žadatel o udělení mezinárodní ochrany povinen písemně oznámit ministerstvu nejmeně 24 hodin před odchodem z pobytového střediska.

8. Podle odst. 2 téhož ustanovení žadatel o udělení mezinárodní ochrany hlášený k pobytu v pobytovém středisku může toto středisko opouštět na dobu nejdéle 15 dnů v kalendářním měsíci.

9. Podle odst. 3 citovaného ustanovení ministerstvo může povolit opuštění pobytového střediska na další dny v kalendářním měsíci nad dobu stanovenou v odstavci 2, nebrání-li to řádnému provádění řízení ve věci mezinárodní ochrany, a pokud žadatel o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že se na oznámené adrese bude zdržovat alespoň 15 dní.

10. Podle ust. § 25 písm. j) téhož zákona se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany a na základě dosud zjištěného stavu věci nelze rozhodnout.

11. V projednávané věci je nesporné, že dne 13. 6. 2018 bylo zahájeno řízení ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Obsahem správního spisu žalovaného bylo prokázáno, že v průběhu tohoto řízení získal žalovaný potřebné informace od žalobce poskytnutím údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 18. 6. 2018 a podrobně provedeným pohovorem téhož dne zaměřeným k důvodům této žádosti. Žalobou napadeným rozhodnutím pak bylo toto řízení zastaveno s odkazem na citované ust. § 25 písm. j) zákona o azylu, které žalovaný odůvodnil tím, že dle informace Správy uprchlických zařízení, provozovatele pobytového střediska v Havířově opustil žalobce dne 16. 12. 2018 bez povolení správního orgánu pobytové středisko a že od uvedeného dne není správnímu orgánu známo místo jeho pobytu. To, že žalobce pobytové středisko uvedeného dne bez povolení opustil, nepopírá; dle jeho výpovědi se chtěl do 24 hodin vrátit a skutečnost, že mimo středisku zůstává déle, chtěl telefonicky nahlásit, nicméně jeho telefonát nikdo nepřijal. První podmínkou k zastavení řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu výše citovaného ust. § 25 písm. j) zákona o azylu je, že nelze zjistit místo pobytu žadatele o mezinárodní ochranu. Ani z obsahu správního spisu ani z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí není vůbec patrné, že by žalovaný učinil nějaký krok ke zjištění pobytu žalobce poté, kdy pobytové středisko opustil. Žalobce přitom tvrdil, že při přijímacím pohovoru do pobytového střediska sdělil svou e-mailovou adresu a snad i své telefonní číslo. S názorem žalovaného, že „*mu ze zákona nevyplývá žádná povinnost pátrat po pobytu žalobce*“ krajský soud souhlasit nemůže. Naopak dle názoru krajského soudu je podmínkou pro zastavení řízení nemožnost zjištění pobytu žadatele a nikoliv jen opuštění pobytového střediska bez povolení. Nemožnost zjištění pobytu žadatele, tedy uvedení konkrétních kroků, které k tomuto zjištění žalovaný

učinil, jsou podstatnou náležitostí odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení ve věci mezinárodní ochrany, což napadené rozhodnutí postrádá.

12. Krajský soud souhlasí i s další žalobní námitkou, a sice že v daném případě je odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelné, co se týče naplnění druhého předpokladu pro zastavení řízení ve věci žádosti o mezinárodní ochranu, tedy že na základě dosud zjištěného stavu věci nelze rozhodnout. Žalovaný v tomto směru toliko uvedl, že „*aktuálně sbromážděné podklady neumožňují zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti*“. Žalovaný tedy v této části odůvodnění blíže neuvedl, z jakých důvodů je dosavadní provedené dokazování pro správní rozhodnutí nedostačující; toliko z obsahu správního spisu a z jeho vyjádření k podané žalobě je patrné, že hodlal s žalobcem provést doplňující pohovor. Tímto postupem však učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost spočívající v nedostatku odůvodnění tohoto rozhodnutí.

13. Ze shora uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a podle odst. 4 téhož ustanovení věc vrátil k dalšímu řízení.

14. V souladu s ust. § 60 s.ř.s. byl žalovaný zavázán k zaplacení náhrady nákladů žalobce ve výši 11 979 Kč představující odměnu za 1 úkon právní služby podle ust. § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3 100 Kč, přičemž tento úkon právní služby byl zvýšen na dvojnásobek, tj. na 6 200 Kč z důvodu nutnosti použití cizího jazyka podle ust. § 12 odst. 1 téže vyhlášky; dalším úkonem právní služby bylo sepsání žaloby za 3 100 Kč podle ust. § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky bez zvýšení podle ust. § 12 odst. 1, neboť nešlo o věc mimořádně obtížnou ani nutnost použití cizího práva či cizího jazyka při tomto úkonu právní služby. S připočtením 2 režijních paušálů po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 4 téže vyhlášky činily náklady právního zastoupení žalobce advokátem celkem 9 900 Kč a s připočtením 21% DPH 11 979 Kč.

15. Za zastupování žalobce od jeho ustanovení právním zástupcem žalobce usnesením krajského soudu ze dne 18. 2. 2019 náleží advokátu Mgr. Ondřeji Novákovi odměna za 2 úkony právní služby (podání ze dne 25. 2. 2019, které obsahovalo rozbor ve věci samé a účast při jednání krajského soudu dne 20. 6. 2019) po 3 100 Kč bez zvýšení této mimosmluvní odměny podle ust. § 12 odst. 1 citované vyhlášky, neboť kromě toho, že nešlo o úkony právní služby mimořádně obtížné, byl navíc při jednání krajského soudu přítomen ustanovený tlumočník z anglického jazyka, odměna za uvedené úkony právní služby byla přiznána ve výši 6 200 Kč a s připočtením 2 režijních paušálů po 300 Kč a 21% DPH činí celkem odměna ve výši 8 228 Kč. Dále byla právnímu zástupci žalobce přiznána náhrada cestovného osobním automobilem z Frýdku-Místku do Ostravy a zpět při ujetých 48 km, spotřebě benzinu 7,1 l/100 km a ceně benzinu 33,10 Kč, tj. za spotřebu pohonných hmot 112,8 Kč a za opotřebení vozidla 196,8 Kč, celkem tedy 309,60 Kč podle vyhlášky č. 333/2018 Sb. a dále 200 Kč náhrada za ztrátu času podle ust. § 14 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a s připočtením 21% DPH, tj. 617 Kč. Celková odměna za zastupování žalobce, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě, činí 8 845 Kč.

16. České republice nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť tyto náklady vznikly na tlumočném, které ze zákona hradí stát (ust. § 36 odst. 2 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 20. června 2019

JUDr. Petr Indráček

samosoudce